

Arrest

nr. 341 554 van 23 februari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 16 september 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 7 augustus 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 september 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SIMOËS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 augustus 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de verzoeker (zonder bevel om het grondgebied te verlaten).

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht met een ter post aangetekende brief van 18 augustus 2025 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: S.

Voorna(am)(en): W. S. J.
Nationaliteit: Angola
Geboortedatum: (...) 1987
Geboorteplaats: L.
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...) BOOM

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging van 02.11.2022 ingediend in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Hij werd op 05.05.2023 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenoot van de Portugese F. D. S. L. D. L. (...) met wie hij zich vestigde.

Op 19.01.2024 werd mevrouw F. D. S. ambtshalve geschrapt door het stadsbestuur van Antwerpen. Overeenkomstig artikel 39, §7 van het KB van 08.10.1981 wordt de vreemdeling die ambtshalve geschrapt wordt door het gemeentebestuur verondersteld België te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat mevrouw nog steeds in België zou verblijven. Integendeel, betrokkene stelt in zijn verklaring van 25.09.2024 dat ze "al een paar maanden" niet meer in België is. Mevrouw zou door gebrek aan een vaste woonplaats in België en omwille van een zwangerschap terug naar haar moeder in Portugal zijn. Verder verklaart betrokkene dat het de bedoeling was om zijn huidige woning op te knappen, waarna ze (lees: betrokkene en zijn echtgenote) hun leven samen in België zouden kunnen verderzetten. Betrokkene zegt verder nog geregeld naar Portugal te reizen.

De brief van betrokkene is nu iets meer dan tien maanden oud. Er moet echter vastgesteld worden dat mevrouw F. D. S. nog steeds niet terug naar België is gekeerd. Zij staat nog steeds ambtshalve geschrapt, er is blijkens onze dossiers ook geen nieuwe verblijfsaanvraag ingediend. Aldus is het niet onredelijk te besluiten dat zij nog steeds in het buitenland vertoeft.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkenen beëindigd worden wegens vertrek van de referentiepersoon uit het Rijk.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 15.07.2024 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. De brief werd aan betrokkene per aangetekende zending van 18.07.2025 betekend. Daarop legde hij de volgende documenten voor:

- Mail aansluiting ACV
- Brief betrokkene
- Echografie
- Loonfiches juni tot september 2024
- Lidmaatschap CM
- Mail betaling Vlaamse Zorgkas
- Arbeidsovereenkomst met K. B. NV
- Medisch attest dr. F. dd 23.09.2024

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Het dossier werd na 25.09.2024 niet meer geactualiseerd.

Bij gebrek aan kinderen met verblijfsrecht in België kan betrokkene zich niet beroepen op de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene legt een attest van dr. F. voor waaruit blijkt dat hij via medicatie behandeld wordt voor een medische kwaal, doch het gaat hier om een relatief vaak voorkomende aandoening bij een groot deel van de bevolking. Bovendien is betrokkene aan het werk waardoor mag verondersteld worden dat zijn medische problematiek niet dermate ernstig is dat ze hem het dagelijks functioneren belet. Om die reden kan zijn medische toestand niet leiden tot het behoud van zijn verblijfsrecht. Het is niet duidelijk wanneer betrokkene precies in België toekwam, maar op het moment van zijn huwelijk (08.10.2022) had hij zijn gewone verblijfplaats in Sintra te Portugal. Hij meldde zich op 02.11.2022 te

Willebroek om zijn verblijfsaanvraag in te dienen. Hij verblijft nu dus iets minder dan drie jaar in België, wat zeker gezien zijn leeftijd (38 jaar) nog een relatief korte periode is.

Er kan niet met zekerheid gezegd worden wanneer betrokkene precies naar Europa kwam. Wel kan in het paspoort nr. Nxxx worden vastgesteld dat hij op 09.02.2022 in het bezit werd gesteld van een Schengenvisum door de Portugese autoriteiten. Betrokkene kon vanaf 12.02.2022 naar Schengen reizen. Dat betekent dat hij dus niet veel langer in Europa heeft verbleven dan in België en dat hij dus ongeveer drieënhalf jaar geleden Angola verliet wat nog niet zeer lang geleden is.

Gezien betrokkene nog niet zéér lang in Europa en België is, is het niet onredelijk te stellen dat hij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Angolese maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert hij zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met Angola dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Daarnaast moet ook opgemerkt worden dat hij familiale banden heeft met Portugal, alwaar zijn echtgenote volgens de laatste gegevens verblijft. Betrokkene dient nog steeds als familielid van een burger van de Unie te worden beschouwd. Het huwelijk met de referentiepersoon werd immers niet beëindigd, noch kan blijken dat betrokkenen een punt zouden hebben gezet achter hun relatie. Dit wil zeggen dat betrokkene zich in elke Unielidstaat naar keuze kan vestigen, medische verzorging moet kunnen krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz., toch voor zover hij vergezeld is van zijn Portugese echtgenote en zij aldaar aan de voorwaarden voldoen om legaal te verblijven.

Betrokkene is tewerkgesteld als magazijner-orderpicker voor K. B. NV. Via die tewerkstelling verdient hij voldoende inkomsten om in zijn behoeften te voorzien, wat zonder meer een positief element is. Deze tewerkstelling volstaat echter niet om zijn verblijfsrecht te behouden, gelet op het relatief korte verblijf in België, het gebrek aan elementen die wijzen op zijn integratie op sociaal en cultureel vlak (zie hieronder) en het gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven met in België verblijvende personen (infra).

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar zou hebben ingeschreven voor een inburgeringscursus of taallessen. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is nochtans broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Betrokkene legt een bewijs van aansluiting bij het ACV voor. Er kan echter niet uit dit attest blijken dat hij actief zou deelnemen aan de vakbondswerking binnen zijn bedrijf en dat het verlies van zijn verblijfsrecht en dus zijn tewerkstelling een negatieve impact zou hebben op het sociaal overleg binnen de onderneming waarin hij aan het werk is.

Wat het lidmaatschap van de CM en de betaling aan de Vlaamse Zorgkas betreft: het gaat hier om het vervullen van wettelijke plichten, dewelke eveneens op de autochtone bevolking rusten. Deze stukken tonen dan ook niet aan dat betrokkene op sociaal en cultureel vlak geïntegreerd is.

Wat zijn gezinssituatie betreft werd hierboven reeds aangehaald dat betrokkene zelf aangeeft dat zijn echtgenote in Portugal verblijft. Er kan niet uit het dossier blijken dat zij reeds terug in België zou zijn. Betrokkene staat met drie andere mannen op zijn huidig adres ingeschreven. Er kan niet uit het dossier blijken dat hij er met die personen een beschermenswaardig gezinsleven op nahoudt. Zulks volgt alleszins niet uit het enkel feit dat zij op hetzelfde domicilieadres staan ingeschreven. Dan kan evengoed bij wijze van vriendendienst of om de kosten voor huisvesting en nutsvoorzieningen te delen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumane het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden. (...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen.

De griffie van de Raad heeft het in artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bedoelde verzoek om de intentie kenbaar te maken verzonden met een ter post aangetekend schrijven van 9 oktober 2025, zodat de termijn van acht dagen ingaat op 14 oktober 2025 (cf. artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet). Het via J-box verstuurd schrijven van 20 oktober 2025, met de mededeling dat er geen synthesesmemorie zal worden neergelegd, is derhalve tijdig.

De procedure wordt bijgevolg verdergezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

De verzoeker voert het volgende enig middel aan:

“ENIGE MIDDEL

Op grond van de schending van:

· de artikelen 42 quater en 62 §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; · de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen; alsook het beginsel van behoorlijk bestuur en zorgvuldigheid; en wegens het ontbreken van een motivering, een onjuiste, onvoldoende of tegenstrijdige motivering en bijgevolg het ontbreken van wettelijk toelaatbare redenen en een kennelijke beoordelingsfout.

Wat betreft het ontbreken van een gezamenlijke huisvesting van minder dan drie jaar

Uit het rijksregister blijkt dat zijn gezamenlijke huisvesting in België met mevrouw F. is begonnen op 2 november 2022 (zie bijlage 4). Het valt dan ook niet te betwisten dat hun gezin vanaf die datum in België werd gevormd, hetgeen volledig bekend is bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ondanks dit feit kreeg verzoeker een beslissing tot weigering van het behoud van zijn verblijfsrecht, onder het voorwendsel dat de wettelijke samenwoning minder dan drie jaar heeft geduurd.

Vanwege aanpassingsproblemen in België en haar gezondheidstoestand is mevrouw F. tijdelijk teruggekeerd naar Portugal. Niettemin zijn partijen tot op heden nog steeds wettelijk gehuwd en reist de heer S. regelmatig heen en weer tussen België en Portugal om het gezinsleven en de huwelijksband te onderhouden. Het kan dus redelijkerwijs niet worden volgehouden dat de gezinscel zou zijn verbroken of dat het samenleven zou zijn beëindigd.

Bovendien oefent de heer S. een professionele activiteit uit in België en beschikt hij over voldoende bestaansmiddelen, waardoor hij niet in de mogelijkheid is om het grondgebied te verlaten om zich duurzaam in Portugal te vestigen zonder zijn financiële en professionele stabiliteit in gevaar te brengen. Deze situatie benadrukt des te meer de noodzaak om zijn verblijfsrecht te behouden, zodat hij kan blijven voorzien in zijn eigen behoeften en die van zijn echtgenote.

Op dit moment nadert het huwelijk van partijen zijn derde verjaardag, hetgeen de stabiliteit en de realiteit van hun huwelijksband bevestigt. In deze context lijkt de weigering van de Dienst Vreemdelingenzaken onevenredig en in strijd met het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM en richtlijn 2004/38/EG.

Artikel 42quater §1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 voorziet in een dergelijke hypothese in de mogelijkheid om een einde te maken aan het verblijf, aangezien de periode van gezamenlijke huisvesting minder dan vijf jaar bedraagt.

De verzoeker voldoet echter aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor de bepaling van artikel 42quater, §4, waarin wordt bepaald dat artikel 42quater §1, lid 1, 4°, niet van toepassing is : “ 1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk... en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen ... dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk “, wat precies het geval is in deze zaak.

Deze bepaling voorziet dus uitdrukkelijk in het behoud van het verblijfsrecht wanneer de betrokkene kan aantonen dat hij drie jaar samenwoont, waarvan één jaar in België, en wanneer hij bewijzen levert met betrekking tot zijn werk of voldoende middelen (zie bijlagen 8 tmt 10) om geen last te worden voor het sociale bijstandstelsel en de ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt (zie bijlage 1).

Uw Raad herinnert in talrijke arresten eraan dat: "Dit begrip van gezamenlijke vestiging niet kan worden verward met dat van 'permanente samenwoning' (Parl. St., 2008/2009, nr. 2845/001, p. 116), maar toch een

minimum aan relaties veronderstelt dat zich in de feiten moet vertalen.”(Zie in die zin: RVV, 28 juli 2011, arrest nr. 65203 en RVV, 17 december 2015, arrest nr. 158834).

Hoewel de verblijfskaart (F-kaart) van de heer S. pas op 27 april 2023 werd afgeleverd, is de feitelijke samenwoning en de gezinscel met zijn echtgenote daadwerkelijk begonnen in Portugal, en wel vóór de huwelijksviering van 8 oktober 2022 zoals vermeld in het rijksregister (zie bijlage 4).

In casu is dan ook onmiskenbaar voldaan aan de dubbele voorwaarde van drie jaar samenleven, waarvan minstens één jaar in België.

Uit de geest van de voormelde bepaling volgt duidelijk dat er niet uitsluitend wordt verwezen naar de wettelijke samenwoning, het huwelijk of een geregistreerd partnerschap, maar ook naar de gezamenlijke vestiging, die feitelijk moet worden onderzocht.

Daaruit volgt dat het behoud van het verblijfsrecht afhankelijk stellen van de voorwaarde dat men gehuwd is, in wettelijke samenwoning leeft of een geregistreerd partnerschap heeft, zonder rekening te houden met de voorafgaande feitelijke samenwoning, niet alleen in strijd is met de wettelijke bepaling, maar ook ingaat tegen de wil van de wetgever.

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing – voor zover zij aldus artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 schendt – onmiskenbaar vernietigd moet worden.

Wat betreft de afwezigheid van motieven zoals vermeld in artikel 42quater §1 van de wet van 15 december 1980

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt: “Rekening houdend met de wettelijke bepalingen (artikel 42quater §1, 4° van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen), is het behoud van de kaart F van de betrokkene niet gerechtvaardigd, aangezien zij geen elementen heeft meegedeeld die het behoud van haar verblijfsrecht kunnen rechtvaardigen, elementen die gebaseerd zijn op ‘de duur van haar verblijf in het Koninkrijk, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar familiale en economische situatie, haar sociale en culturele integratie en de intensiteit van haar banden met haar land van herkomst.”

Artikel 42quater §1, derde lid, luidt als volgt: “Bij zijn beslissing om een einde te maken aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Koninkrijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn familiale en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst.”

Het valt hierbij niet te betwisten dat de administratie de genomen beslissing uitsluitend heeft gemotiveerd op basis van de loutere afwezigheid van door de verzoeker meegedeelde elementen ter staving van zijn recht op verblijf, zonder:

- de verzoeker hierover te hebben gehoord, in tegenstelling tot de administratieve praktijk die in andere gelijkaardige dossiers wordt gevolgd;*
- aan te tonen dat zij enig onderzoek heeft verricht, terwijl dit materieel mogelijk was gelet op de termijn tussen het verzenden van het dossier door de verzoeker en het nemen van de bestreden beslissing (zie bijlage 1).*

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing overhaast werd genomen, zonder naleving van het beginsel van behoorlijk bestuur, dat de administratie verplicht haar beslissingen met de vereiste zorgvuldigheid voor te bereiden.

Het gebruik van dergelijke stereotiepe motiveringen is een praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken die reeds herhaaldelijk door de Raad van State is bekritiseerd: “Bovendien toont de gebrekkige en stereotiepe motivering van de weigeringsbeslissing niet aan dat enig onderzoek werd verricht naar de noodzakelijke afweging of elementaire proportionaliteit tussen het belang van de nationale veiligheid of de openbare orde en de rechten van de verzoeker.”(RvS, 30 oktober 2002, arrest nr. 112.059 – RvS, 10 februari 2003, J.L.M.B. 2003, nr. 5, 206 & advies P. GILLIAUX).

Meer algemeen geldt, zoals zowel de Raad van State als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen regelmatig herhalen, dat het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie gehouden is tot een daadwerkelijke uitoefening van haar beoordelingsbevoegdheid, waaruit een verplichting tot nauwkeurigheid en zorgvuldigheid voortvloeit, zodanig dat: “Geen enkele administratieve beslissing regelmatig kan worden genomen zonder dat de auteur vooraf een volledig en gedetailleerd onderzoek heeft verricht naar de omstandigheden van de zaak waarover hij uitspraak wil doen. Dit beginsel, dat overeenkomt

met een plicht tot voorzichtigheid en nauwgezetheid, verplicht de overheid derhalve tot een grondig onderzoek van de feiten, het verzamelen van alle nodige inlichtingen voor de besluitvorming en het in overweging nemen van alle elementen van het dossier, om aldus de beslissing te nemen met volledige kennis van zaken, na een redelijke afweging van alle relevante elementen voor de oplossing van het concrete geval.”(RvS, arrest nr. 221.713 van 12 december 2012 – geciteerd door RvV, arrest nr. 179.846 van 20 december 2016).

Hieruit volgt dat de motivering van de bestreden beslissing ontoereikend en bijgevolg niet begrijpelijk is voor de bestemming, in het licht van de algemene beginselen die het administratief handelen beheersen.

Zoals de Raad van State herhaaldelijk heeft geoordeeld: “Wanneer een administratieve overheid, zoals in casu, over een beoordelingsbevoegdheid beschikt, moet zij deze uitoefenen en haar beslissing formeel motiveren op een wijze die de betrokkene in staat stelt kennis te nemen van de redenen die haar ertoe hebben gebracht aldus te beslissen.”

(RvS, 16 mei 1997, arrest nr. 66.292, R.D.E. 1997, p. 214 e.v.).

Inderdaad, “een beslissing motiveren betekent het uiteenzetten van de juridische en feitelijke redenering, het syllogisme waarop zij steunt; het is formeel vaststellen waarom en op welke gronden de auteur van de beslissing van oordeel was dat hij zijn bevoegdheid op de betrokken feitelijke situatie mocht toepassen.”(D. Lagasse, De wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, J.T., 1991, p. 737-738).

Wat van de administratie wordt geëist, is “een discipline die haar verplicht tot een grondig onderzoek van elk dossier en tot het motiveren van haar beslissingen, zonder zich te kunnen verschuilen achter de kennis van de betrokkenen over de redenen van de beslissingen die hen aanbelangen ... teneinde hen in staat te stellen na te gaan of dat onderzoek effectief heeft plaatsgevonden.”(F. Tiberghien en B. Lasserre, Chronique générale de jurisprudence administrative, A.J.D.A., Parijs, 1981, p. 465 en 1982, p. 585 – betreffende de Franse wet van 11 januari 1979 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen).

In het arrest PETERMANS, nr. 55.198 van 18 september 1995, verduidelijkte de Raad van State dat: “Het doel van de verplichting tot formele motivering erin bestaat de betrokkene te informeren over de redenen waarom een voor hem nadelige beslissing werd genomen, zodat hij zich tegen deze beslissing kan verdedigen door aan te tonen dat de in de motivering vermelde redenen ongegrond zijn.”Voorts heeft dezelfde rechtscollège geoordeeld dat: “Het belangrijkste kenmerk van de motiveringsplicht is dat de administré in de beslissing zelf die hem aanbelangt de redenen moet kunnen terugvinden waarop zij steunt, onder meer om te kunnen beoordelen of het opportuun is deze beslissing aan te vechten. Om dit doel te bereiken, is het uiteraard vereist dat de motivering duidelijk, precies en consistent is.”(RvS, S.A. SMET-JET, nr. 41.884 van 4 februari 1993).

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing – voor zover zij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen schendt – nietig moet worden verklaard.”

De Raad stelt vast dat het enig middel uiteenvalt in twee onderdelen. In het eerste onderdeel beroept de verzoeker zich op een schending van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van “het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM en richtlijn 2004/8/EG”. De verzoeker betoogt hieromtrent in wezen dat hij voldoet aan het uitzonderingscriterium van de gezamenlijke vestiging van drie jaar waarvan minstens één jaar in België. In het tweede onderdeel zet de verzoeker de schending van artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht uiteen, waarbij hij stelt er geen motieven inzake artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet zijn opgenomen in de bestreden beslissing.

3.1. Eerste middelonderdeel

3.1.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

In de mate dat de verzoeker zich beroept op een schending van de eerbiediging van het gezinsleven “zoals gewaarborgd door (...) richtlijn 2004/38/EG”, is het middel onontvankelijk bij gebrek aan een duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel. De verzoeker verduidelijkt niet welk artikel of welke bepaling van de door hem genoemde richtlijn zou zijn geschonden.

3.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

7° de rechtstreekse bloedverwant in opgaande lijn in de eerste graad bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5°, draagt niet meer de daadwerkelijke zorg voor de minderjarige burger van de Unie;

8° de burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, die zij begeleid of vervoegd hebben, beschikt niet meer over voldoende bestaansmiddelen en/of een ziektekostenverzekering bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het [Strafwetboek](#);

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

De Raad stelt vast dat middels de thans bestreden beslissing verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd met toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid 2°, van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in de bestreden akte op duidelijke wijze als volgt verwoord:

“Overeenkomstig art. 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkenen beëindigd worden wegens vertrek van de referentiepersoon uit het Rijk.”

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, werd zijn verblijfsrecht dus niet beëindigd wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging zoals bedoeld in artikel 42quater, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, maar omwille van het feit dat verzoekers echtgenote vertrokken is uit het Rijk zoals bepaald in artikel 42quater, §1, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de gezinsband of het huwelijksleven zou zijn beëindigd. In tegendeel geeft de verweerder uitdrukkelijk aan dat de verzoeker nog steeds gehuwd is en banden onderhoudt met zijn Portugese echtgenote: “Daarnaast moet ook opgemerkt worden dat hij familiale banden heeft met Portugal, alwaar zijn echtgenote volgens de laatste gegevens verblijft. Betrokkene dient nog steeds als familielid van een burger van de Unie te worden beschouwd. Het huwelijk met de referentiepersoon werd immers niet beëindigd, noch kan blijken dat betrokkenen een punt zouden hebben gezet achter hun relatie. Dit wil zeggen dat betrokkene zich in elke Unielidstaat naar keuze kan vestigen, medische verzorging moet kunnen krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz., toch voor zover hij vergezeld is van zijn Portugese echtgenote en zij aldaar aan de voorwaarden voldoen om legaal te verblijven.”

De verzoeker kan voorts niet dienstig voorhouden dat hij zou voldoen aan de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, §4, 1°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet immers slechts in uitzonderingen op de in artikel 42quater, §1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen terwijl verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd met toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uitgebreide betoog dienaangaande mist juridische grondslag.

De verzoeker verliest bovendien uit het oog dat in de bestreden beslissing wel gelijk rekening wordt gehouden met zijn tewerkstelling in België en met zijn argumentatie dat hij geregeld over en weer reist naar Portugal waar zijn echtgenote tijdelijk zou verblijven omwille van gezondheids- en aanpassingsproblemen:

“Op 19.01.2024 werd mevrouw F. D. S. ambtshalve geschrappt door het stadsbestuur van Antwerpen. Overeenkomstig artikel 39, §7 van het KB van 08.10.1981 wordt de vreemdeling die ambtshalve geschrappt wordt door het gemeentebestuur verondersteld België te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat mevrouw nog steeds in België zou verblijven. Integendeel, betrokkene stelt in zijn verklaring van 25.09.2024 dat ze “al een paar maanden” niet meer in België is. Mevrouw zou door gebrek aan een vaste woonplaats in België en omwille van een zwangerschap terug naar haar moeder in Portugal zijn. Verder verklaart betrokkene dat het de bedoeling was om zijn huidige woning op te knappen, waarna ze (lees: betrokkene en zijn echtgenote) hun leven samen in België zouden kunnen verderzetten. Betrokkene zegt verder nog geregeld naar Portugal te reizen.

De brief van betrokkene is nu iets meer dan tien maanden oud. Er moet echter vastgesteld worden dat mevrouw F. D. S. nog steeds niet terug naar België is gekeerd. Zij staat nog steeds ambtshalve geschrappt, er is blijkens onze dossiers ook geen nieuwe verblijfsaanvraag ingediend. Aldus is het niet onredelijk te besluiten dat zij nog steeds in het buitenland vertoeft.

(...)

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 15.07.2024 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. De brief werd aan betrokkene per aangetekende zending van 18.07.2025 betekend. Daarop legde hij de volgende documenten voor:

(...)

Het is niet duidelijk wanneer betrokkene precies in België toekwam, maar op het moment van zijn huwelijk (08.10.2022) had hij zijn gewone verblijfplaats in Sintra te Portugal. Hij meldde zich op 02.11.2022 te Willebroek om zijn verblijfsaanvraag in te dienen. Hij verblijft nu dus iets minder dan drie jaar in België, wat zeker gezien zijn leeftijd (38 jaar) nog een relatief korte periode is.

Er kan niet met zekerheid gezegd worden wanneer betrokkene precies naar Europa kwam. Wel kan in het paspoort nr. Nxxx worden vastgesteld dat hij op 09.02.2022 in het bezit werd gesteld van een Schengenvisum door de Portugese autoriteiten. Betrokkene kon vanaf 12.02.2022 naar Schengen reizen. Dat betekent dat hij dus niet veel langer in Europa heeft verbleven dan in België en dat hij dus ongeveer drieënhalf jaar geleden Angola verliet wat nog niet zeer lang geleden is.

Gezien betrokkene nog niet zéér lang in Europa en België is, is het niet onredelijk te stellen dat hij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Angolese maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert hij zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met Angola dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Daarnaast moet ook opgemerkt worden dat hij familiale banden heeft met Portugal, alwaar zijn echtgenote volgens de laatste gegevens verblijft. Betrokkene dient nog steeds als familielid van een burger van de Unie te worden beschouwd. Het huwelijk met de referentiepersoon werd immers niet beëindigd, noch kan blijken dat betrokkenen een punt zouden hebben gezet achter hun relatie. Dit wil zeggen dat betrokkene zich in elke Unielidstaat naar keuze kan vestigen, medische verzorging moet kunnen krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz., toch voor zover hij vergezeld is van zijn Portugese echtgenote en zij aldaar aan de voorwaarden voldoen om legaal te verblijven.

Betrokkene is tewerkgesteld als magazijner-orderpicker voor K. B. NV. Via die tewerkstelling verdient hij voldoende inkomsten om in zijn behoeften te voorzien, wat zonder meer een positief element is. Deze tewerkstelling volstaat echter niet om zijn verblijfsrecht te behouden, gelet op het relatief korte verblijf in België, het gebrek aan elementen die wijzen op zijn integratie op sociaal en cultureel vlak (zie hieronder) en het gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven met in België verblijvende personen (infra).

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar zou hebben ingeschreven voor een inburgeringscursus of taallessen. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is nochtans broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

(...)

Wat zijn gezinssituatie betreft werd hierboven reeds aangehaald dat betrokkene zelf aangeeft dat zijn echtgenote in Portugal verblijft. Er kan niet uit het dossier blijken dat zij reeds terug in België zou zijn. Betrokkene staat met drie andere mannen op zijn huidig adres ingeschreven. (...).

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.”

Door louter beknopt een aantal elementen te herhalen die reeds door de verweerder in rekening werden genomen in zijn beoordeling, toont de verzoeker niet concreet aan dat deze beoordeling niet deugdelijk of onredelijk is.

De verzoeker verliest bovendien uit het oog dat in de bestreden akte nadrukkelijk wordt gesteld dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Nog minder verplicht de genomen beslissing de verzoeker om zich duurzaam in Portugal te vestigen. De kritiek dienaangaande is dan ook niet dienstig.

Een schending van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In zoverre de verzoeker nog stelt dat het in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) vervatte recht op eerbiediging van het gezinsleven is geschonden, merkt de Raad nog op dat de verzoeker erkent dat zijn echtgenote reeds geruime tijd in Portugal verblijft en dat hij sindsdien zijn gezinsbanden met haar onderhoudt door regelmatig heen en weer te reizen tussen België en Portugal. De verzoeker maakt, bij afwezigheid van enige actuele gezinsbanden die daadwerkelijk in België worden beleefd met zijn in Portugal verblijvende echtgenote, niet concreet aannemelijk dat zijn gezinsbelangen door het nemen van de thans bestreden beslissing dermate in het gedrang komen dat er sprake zou zijn van schending van artikel 8 van het EVRM.

3.1.3. Het eerste middelonderdeel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2. Tweede middelonderdeel

De formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het begrip “afdoende” betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 9 november 2017, nr. 239.826; RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De verzoeker verwijst naar artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing die een einde stelt aan het verblijfsrecht van een vreemdeling “*rekening (houdt) met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*”. Hij stelt dat de bestreden beslissing uitsluitend wordt gemotiveerd op basis van de loutere afwezigheid van door de verzoeker meegedeelde elementen ter staving van zijn recht op verblijf, zonder de verzoeker hierover te horen en zonder dienaangaande enig onderzoek te verrichten. De verzoeker maakt in dit kader gewag van een stereotiepe motivering en van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoeker dwaalt echter in elk van zijn kritieken. Zo wordt wel degelijk, en op uitgebreide wijze, gemotiveerd omtrent de door artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde humanitaire elementen en blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat de verzoeker hieromtrent wel degelijk werd gehoord. De verweerder heeft de door de verzoeker aangebrachte elementen aan een concreet onderzoek onderworpen om te besluiten dat het in verzoekers geval niet inhumain is om zijn verblijfsrecht te beëindigen. Dienaangaande wordt als volgt gemotiveerd:

“Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 15.07.2024 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. De brief werd aan betrokkene per aangetekende zending van 18.07.2025 betekend. Daarop legde hij de volgende documenten voor:

- *Mail aansluiting ACV*
- *Brief betrokkene*
- *Echografie*
- *Loonfiches juni tot september 2024*
- *Lidmaatschap CM*
- *Mail betaling Vlaamse Zorgkas*
- *Arbeidsovereenkomst met K. B. NV*
- *Medisch attest dr. F. dd 23.09.2024*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Het dossier werd na 25.09.2024 niet meer geactualiseerd.

Bij gebrek aan kinderen met verblijfsrecht in België kan betrokkene zich niet beroepen op de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene legt een attest van dr. F. voor waaruit blijkt dat hij via medicatie behandeld wordt voor een medische kwaal, doch het gaat hier om een relatief vaak voorkomende aandoening bij een groot deel van de bevolking. Bovendien is betrokkene aan het werk waardoor mag verondersteld worden dat zijn medische problematiek niet dermate ernstig is dat ze hem het dagelijks functioneren belet. Om die reden kan zijn medische toestand niet leiden tot het behoud van zijn verblijfsrecht. Het is niet duidelijk wanneer betrokkene precies in België toekwam, maar op het moment van zijn huwelijk (08.10.2022) had hij zijn gewone verblijfplaats in Sintra te Portugal. Hij meldde zich op 02.11.2022 te Willebroek om zijn verblijfsaanvraag in te dienen. Hij verblijft nu dus iets minder dan drie jaar in België, wat zeker gezien zijn leeftijd (38 jaar) nog een relatief korte periode is.

Er kan niet met zekerheid gezegd worden wanneer betrokkene precies naar Europa kwam. Wel kan in het paspoort nr. Nxxx worden vastgesteld dat hij op 09.02.2022 in het bezit werd gesteld van een Schengenvisum door de Portugese autoriteiten. Betrokkene kon vanaf 12.02.2022 naar Schengen reizen. Dat betekent dat hij dus niet veel langer in Europa heeft verbleven dan in België en dat hij dus ongeveer drieënhalf jaar geleden Angola verliet wat nog niet zeer lang geleden is.

Gezien betrokkene nog niet zéér lang in Europa en België is, is het niet onredelijk te stellen dat hij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Angolese maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. In ieder geval voert hij zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met Angola dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Daarnaast moet ook opgemerkt worden dat hij familiale banden heeft met Portugal, alwaar zijn echtgenote volgens de laatste gegevens verblijft. Betrokkene dient nog steeds als familielid van een burger van de Unie te worden beschouwd. Het huwelijk met de referentiepersoon werd immers niet beëindigd, noch kan blijken dat betrokkenen een punt zouden hebben gezet achter hun relatie. Dit wil zeggen dat betrokkene zich in elke Unielidstaat naar keuze kan vestigen, medische verzorging moet kunnen krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz., toch voor zover hij vergezeld is van zijn Portugese echtgenote en zij aldaar aan de voorwaarden voldoen om legaal te verblijven.

Betrokkene is tewerkgesteld als magazijner-orderpicker voor K. B. NV. Via die tewerkstelling verdient hij voldoende inkomsten om in zijn behoeften te voorzien, wat zonder meer een positief element is. Deze tewerkstelling volstaat echter niet om zijn verblijfsrecht te behouden, gelet op het relatief korte verblijf in België, het gebrek aan elementen die wijzen op zijn integratie op sociaal en cultureel vlak (zie hieronder) en het gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven met in België verblijvende personen (infra).

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar zou hebben ingeschreven voor een inburgeringscursus of taallessen. Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is nochtans broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Betrokkene legt een bewijs van aansluiting bij het ACV voor. Er kan echter niet uit dit attest blijken dat hij actief zou deelnemen aan de vakbondswerking binnen zijn bedrijf en dat het verlies van zijn verblijfsrecht en dus zijn tewerkstelling een negatieve impact zou hebben op het sociaal overleg binnen de onderneming waarin hij aan het werk is.

Wat het lidmaatschap van de CM en de betaling aan de Vlaamse Zorgkas betreft: het gaat hier om het vervullen van wettelijke plichten, dewelke eveneens op de autochtone bevolking rusten. Deze stukken tonen dan ook niet aan dat betrokkene op sociaal en cultureel vlak geïntegreerd is.

Wat zijn gezinssituatie betreft werd hierboven reeds aangehaald dat betrokkene zelf aangeeft dat zijn echtgenote in Portugal verblijft. Er kan niet uit het dossier blijken dat zij reeds terug in België zou zijn. Betrokkene staat met drie andere mannen op zijn huidig adres ingeschreven. Er kan niet uit het dossier blijken dat hij er met die personen een beschermenswaardig gezinsleven op nahoudt. Zulks volgt alleszins niet uit het enkel feit dat zij op hetzelfde domicilieadres staan ingeschreven. Dan kan evengoed bij wijze van vriendendienst of om de kosten voor huisvesting en nutsvoorzieningen te delen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.”

De bestreden beslissing berust dus geenszins in de loutere vaststelling dat de verzoeker geen elementen zou hebben meegedeeld ter staving van (het behoud van) zijn recht op verblijf. In tegendeel wordt op uitvoerig gemotiveerde wijze ingegaan op de elementen die de verzoeker heeft meegedeeld in antwoord op de uitdrukkelijke vraag van 15 juli 2024, waarbij de verzoeker werd verzocht om zijn individuele situatie toe te lichten met het oog op het eventuele behoud van zijn verblijfsrecht. Van een gestereotypeerde motivering is geen sprake. De verzoeker toont niet aan dat deze motieven niet afdoende zijn of dat zij zouden getuigen van een onzorgvuldige besluitvorming en hij brengt evenmin enig concreet gegeven naar voor dat de verweerder ten onrechte niet in rekening zou hebben genomen ter beoordeling van de in artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet voorziene humanitaire elementen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, of van de zorgvuldigheidsplicht is niet aangetoond.

Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

3.3. Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE